

İLK
Kitap
yayınevi

Yolun Yarısında
Emrullah Çelik

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Hilal Kılıç

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Haziran 2025

ISBN: 978-625-5896-46-9

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YOLUN YARISINDA

Emrullah elik

Yolun Başında

Bu kitap, bir soruyla başladı:

“Hayatın tam ortasında durduğumda gerçekten kimdim?”

Zamanla fark ettim ki en büyük dönüşümler gürültüsüz başlıyor. Ne büyük kayıplar ne de büyük kazançlar... İnsan, en çok kendi içinden geçen sessizliği dinlediğinde değişiyor.

“Yolun Yarısında” bir cevap değil. Bir anlatı da değil sadece. Kendine doğru yürüyen herkesin ayak izlerini taşıyan bir yol haritası. Kimi zaman yorgun, kimi zaman umutlu ama daima dürüst. Burada okuyacağınız her cümle, bir iç yolculuğun parçası. Kimi zaman benim, kimi zaman sizin. Eğer bu satırlarda kendinizden bir şey bulursanız bilin ki o yalnızlık paylaşıldı, o yol birlikte yüründü. Çünkü bazen tek ihtiyacımız olan şey, biriyle aynı yolda yürüdüğümüzü hissetmektir.

Sevgi, saygı ve dostlukla,

Emrullah Çelik

Bölüm 1: Aynadaki Adam

Bazen bir yüzleşme, aynada başlar.
Sessizliğin yankısında geçmişle yüzleşen bir adam...
İlk soru: "Ne ara geldim buraya?"

Ne geçmiş tam geçer ne de gelecek dediğin gerçekten gelir. İnsan hep arada kalır.

Bazen bir sessizlik çöker içime. Ne dışarıdan gelen bir ses ne de içimde yankılanan bir düşünce kalır. Sadece bir duruş... Zamanın yavaşladığı, hayatın kenara çekildiği bir an. Sanki bütün dünya susar da sadece kalbimin atışı duyulur o anda. Bu sessizlik, korkutan cinsten değil. Aksine, huzursuzluğun bile dinlendiği bir sessizliktir bu. Ne bir çığlık ister ne bir yanıt. Yalnızca orada olmamı, kalmamı, bakmamı bekler.

O sessizlikte yüzümle karşılaşırım. Kimseye anlatmadığım kırgınlıklar dökülür bakışlarımdan. “Keşke” dediğim gecelerin ağırlığı iner omuzlarıma. Sustuğum, ertelediğim, unuttuğumu sandığım her şey bir hatıra gibi dizilir önümde. Ama bu sessizlik kötü değildir. Çünkü bazı şeyler, sadece susularak anlaşılır. Bazı yaralar, yalnızca sessizlikte kabuk bağlar. Ve bazen en doğru cümle, hiç söylenmeyen olur.

Evin içi sessizdi. Ama bu, sıradan bir sessizlik değildi. Sanki zaman, bu evin eşiğinden içeri adım atmaktan vazgeçmişti. Dışarıda kuşlar cıvıldıyor, insanlar yeni bir güne hazırlanıyordu belki ama bu evin içinde yaşam çoktan rafa kaldırılmış gibiydi. Her şey yerli yerindeydi ama hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Perdeler rüzgârsız sabahın tembelliğiyle hafifçe kıpırıyor, solgun bir ışık duvarlara kırıgın gölgeler düşürüyordu. Toz zerrecikleri... Birer geçmiş tanesi gibi süzülüyordu; görünüşte hafif ama içine çekildiğinde boğaza düğümlenen anılar kadar ağır.

Hava ağırdı. Bir yangın dumanı yoktu ama içten içe yanmış bir hayatın is kokusu yayılıyordu sanki. Oturma odasındaki eski berjer koltuk artık kimseyi hatırlamıyor gibiydi. Kumaşı solmuş, kenarları yıpranmıştı. Yanında duran sehpanın üzerinde kapağı yarım açık bir kitap, sayfalarının arasında sararmış bir fotoğraf... Fotoğraftaki adam hâlâ gülümsüyordu. Ama o gülümsemenin artık bir muhatabı yoktu. Bir zamanlar o gülümsemenin karşısında gözleri gülen biri vardı. Şimdi ise sadece boşluk...

Ve şimdi, odanın ortasında oturuyordu o adam. Yalın ayaktı. Başını ellerinin arasına almıştı, gözleri yerdedi. Düşünüyor gibiydi. Ama unuttuğu da yoktu. İnsan en çok, hatırlamakla unutulmak arasında yorulmaz mıydı zaten?

Bir anlığına kapadı gözlerini, kendi nefesinin sesiyle baş başa kaldı. Sessizliğin içindeki en gürültülü şeydi şimdi o nefes. Tam bu esnada bir çocuk sesi geldi sanki uzaktan. Gerçek miydi yoksa zihninin ona oynadığı bir oyun mu? Bir kahkaha çınladı duvarda yankı gibi.

Bir zamanlar bu odada bir kadın vardı. Çiçekli bir elbise giyer, sabahları kahve kokusuna sarar, pencereleri açar, "Bugün güzel bir gün olacak." derdi. O günden sonra hiçbir gün güzel olmadı.

Ayağa kalktı. Ayakları soğuk parke zemine bastığında çıkan çıtırtı, sadece kemiklerinden değil; içinde bastırılmış kelimelerden,

konuşulmamış vedalardan, yüzleşilmemiş gerçeklerden gelmiş gibiydi.

Koridorda yürüdü. Duvar boyunca dizilmiş çerçevelere göz gezdirdi. Bazı fotoğrafların yüzleri silinmiş gibiydi ya da belki silineni görmezden gelmek daha kolaydı artık. Bir çerçevenin camı çatlamıştı. İçindeki resim bir piknik günündendi. Ortada bir masa örtüsü; üzerinde zeytin, peynir, ekmek... Yanında bir kadın gülümsüyordu. Ve o kadın, şimdi hatıraların tozlu rafındaydı.

Banyonun kapısında durdu. Derin bir nefes aldı. Ama o nefesle geçmiş de içine çekti sanki biraz. Kapıyı yavaşça açtı. İçerisi küçük ama tertipliydi. Ancak düzen her zaman huzurun göstergesi değildir. Bazen sadece alışkanlığın devamıdır.

Ve karşısındaydı ayna.

Soğuk.

Sessiz.

Sabit.

Kendi yansımasıyla göz göze geldi. Bir an durdu. Bu yüzü tanıyordu ama sever miydi, bilmiyordu. Alnındaki çizgiler derinleşmiş, gözlerinin içi boşalmıştı. Bir zamanlar umut taşıyan bakışlar, şimdi yorgun bir kabullenişle karşılık veriyordu.

Usluca mırıldandı:

“Ne ara geldik buraya?”

Soru basitti. Ama cevabı, karmaşık bir ömrün içinde kaybolmuştu. Bir zamanlar her sabah tıraş olur, saçlarını tarar, kolonyasını

sürerdi. Aynada kendine göz kırparak işe giderdi. Şimdi ise aynaya sadece geçmişin puslu gölgesi olarak bakıyordu.

Ellerini lavabonun kenarına dayadı. Aynadan kaçmadı. İlk kez bakmıyordu kendine ama bu kez başka bir şey vardı: hazır oluş. Belki ilk defa.

Cebinden buruşturulmuş bir kâğıt çıkardı. Önceki gece yazılmıştı. Yazarken ağlamamıştı. Çünkü gözyaşı, en derin acılara bile erişemezdi. Parmaklarının arasında tuttuğu o satırlar, bir ömrün sade özeti gibiydi.

Her gelenin gideceğini öğrendim.

Her acının bir gün hafiflediğini...

Hayatta hiçbir şeyin seni darmadağın edecek kadar kalıcı olmadığını.

Ölüm dışında her şeyin çaresi varmış meğer.

Ama çok geç...

O, insanın ruhuna işleyen tek geç kalışmış.

Her şeyin zamanında kıymetli olduğunu,

Bir saniye sonrasını düşünmeden yaşamak gerektiğini,

Asıl olanın şimdi olduğunu öğrendim.

Kâğıdı usulca lavabonun kenarına bıraktı. Aynaya bir kez daha baktı. Gözlerinden bir damla süzüldü ama yanaklarına değil, içine aktı. Bu; bir isyan değil, sessiz bir kabullenişti.

Aklından geçirdi:

“Acılar geçmiyor. Ama insan değişiyor. Aynı acıyla uyanan ben değilim artık. Belki de tek fark, yaraları taşımayı öğrenmem.”

Dışarıda şehir uyanıyor, otobüsler doluyor, kahvaltılar hazırlanıyor, çocuklar okul çantalarını sırtlıyordu. Ama bu evde zaman, aynadaki adamla birlikte durmuştu. Duvar saatinin tik takları bile artık yankı bulmuyordu. Zaman burada saniyelerle değil, sessizliğin içinde çatlayan anlarla ilerliyordu.

Ve şimdi o anlardan birindeydi. Ne geçmişin zincirini kırabilmişti ne de geleceğe umutla bakabiliyordu. Ama yine de...

Aynadaki adam elini yüzüne sürdü. Soğuktu. Ama hâlâ yaşıyordu. Demek ki hâlâ bir şeyler mümkündü. Belki bir cümle daha yazmak, belki bir sabah daha uyanmak, belki kendini affetmek... Kim bilir.

Dönüp mutfağa gitti ve su ısıtıcısını açtı. Bir fincan aldı raftan, içine bir çay poşeti bıraktı. Belki çay değil, bir hatıra içecekti birazdan. Ama fark etmezdi. Çünkü ilk kez bir şey yapmak istemişti. İlk kez yeniden başlamak değil, sadece durmak istediği yerde karar kılmak... Ve belki de bu, yeniden başlamak kadar kıymetliydi.

